

Размишљајући шта би сада имало смисла писати о Друго-Србима, када разлике између њих и Прво-Срба готово и нема (и добро је што их нема, али је лоше што се испоставило да је све што је чинило те разлике – била једна лаж), шта би дакле сада могло неке ко није „Другосрбијанац“ да смета код ове групе, покрета, идеологије или индоктринације једне мањине која је довољно гласна да се често чини већином, а бројем, квантитативна већина седи негде по ћошковима, тајно пева своју песму и чека своје време.

У чему је, дакле, разлика између „другосрбијске“ идеје и званичне српске политике? У мало тога, па зато ако бих писала о ономе што „другосрбијанце“ издваја и чини их посебних – писала бих, за неке можда неочекивано, о њиховом расизму.

У чему се огледа велики расизам у Друго-Срба?

Укратко – у свему, али хајдемо по реду.

Узмимо, на пример, Роме. Да се од „проблема Рома“ могло лепо живети није нека велика тајна, али овде можда не би било лоше објаснити шта је заправо та „проблематика“ осим саме чињенице да Роми постоје. Проблематика ромског питања у Србији требало би да се своди на сумњиву тврдњу да су Срби као, још увек, већински народ у Србији расистички настројени, да им Роми сметају, да за Роме тако рећи у Србији нема места и да су Роми жртве велике дискриминације. Реална нетрпељивост, ако је не учинимо предимензионираном дајући јој на значају већем него што је стваран, и приписујући јој атрибуте које та нетрпељивост у стварности нема – могла би да се своди на неприхватање начина живота поједних ромских заједница које су специфичне, не уклапају се у стандарде који су владајући и неким својим особеностима могу да ометају већинско становништво, које овде не мора нужно да буде ни српско становништво већ само асимилувано, у друштву учествујуће назовимо га „обично“ становништво. Да упростим, то што нека група људи живи у кућама од картона, скупља ђубре, са ђубретом довуче и покојег пацова у нечији комшилук – просто смета. То још увек није расизам. Оно што, међутим, јесте расизам – то је једна, заправо, гетоизација Рома као и свих „вулнарибилних“ група што би значило осетљивих, рањивих јер другачијих, што још увек не значи омражених од стране већинског живља.

Оно што, међутим, јесте расизам – то је једна, заправо, гетоизација Рома као и свих „вулнарибилних“ група што би значило осетљивих, рањивих јер другачијих, што још увек не значи омражених од стране већинског живља.

Омражене постају онога часа када се у њих упре прстом, када их се инсистирањем на њиховој „другости“ етикетира, када се трпају у исти кош са осталима из на силу направљене групације – па тако хомосексуалност постаје хомосексуализам и од њега се прави нешто што простом човеку, који се не удубљује, почиње да личи на политички покрет а не на другачијост или ти другост, другачији сексуални афинитет од овде већ сатанизоване већине.

Наиме, када борци против дискриминације узму и своје штићенике (који самим тим чином постају и жртве) упрегну да и сами постану борци за своју, до тада можда неоспоравану, другост и када их том борбом конфронтирају у односу на „остале“ – онда они, не другошћу него борбом која се претвара у вређање на крају крајева елементарне пристојности, изазивају ту „јавност“ ко год она била, ратују са њом борећи се за право које по себи није ни било ускраћено, они своје штићенике претварају у борце за своју ствар. Своју, а не ствар штићеника коју су можда, без идеје да постану политички проблем, хтели ето само да живе тај свој живот који се у данашње време много и не разликује од неких тамо живота оних „других“ који су овде представљени као непријатељска већна.

Већина, дакле, постаје непријатељска већина а „другост“ постаје мета тог непријателства.

Друга ствар, која браниоце права на посебност чини расистима, у овој причи је следеће: „проблематика“ посебног или ти „другог“ тако стављена у први план, основ његовог бића, главна његова особина која све друге, евентуалне, специфичности одређене индивидуе чини мање важним. Та ствар, та дехуманизација „другог“ који овде губи све своје атрибуте и остаје рецимо – хомосексуалац, чини да у једном тренутку постаје свеједно је ли тај човек, хомосексуалац, песник или је лопов, је ли он борац за већ свима изашлу на нос геј параду или је се можда грози, пошто попут супротстављене му „већине“ сматра неумесним или чак не неумесним него непримереним тај чин у Србији у тренутку када је и та тема политичка, па онда неко са правом или без икаквог права каже „толико вике око педера а изгубили смо Косово и сви ћуте“. Тада тај, већ дехуманизовани педер лишен свих својих других људских особина, постаје политички субјекат супротстављен

другим политичким субјектима и његова, до тада за јавност небитна, сексуална склоност, постаје опредељење. То „опредељење“ затим може да постане и радно место, где то што је човек хомосексуалац постаје главна а некад и једина препорука да се буде „борац за људска права“. Гостује се по емисијама, учествује се у вашару, фингира се свађа са „непедерима“ или „патриотама“ где обе стране постају депласиране, за оним што они раде нема никакве реалне потребе, све је лаж.

То „опредељење“ затим може да постане и радно место, где то што је човек хомосексуалац постаје главна а некад и једина препорука да се буде „борац за људска права“.

Оно што, нажалост, није лаж јесте то да тако екстремизоване, све те „стране“, педери и непедери, Роми и Не-Роми, Срби и Не-Срби, постајући учесницима вашара, губе индивидуални смисао, личну реализацију у корист „групе“ која им за узврат пружа исто онолико колико су добијали гладијатори борећи се на смрт за мало несталног и пролазног уважавања публике која после оде кући, данас гаси ТВ, заборави, док овај лежи у локви крви после изгубљеног меча, а меч је унапред изгубљен. Као и сви такви мечеви.

Из те лажи, када неко на крају настрада, а увек настрада као у многим тучама Не-Рома и Рома или неког екстремизованог не-педера и педера, негде у мраку, када, дакле неко настрада - онај који живи од тога, тај расиста који је етикетирао своје Роме и своје педере и гурнуо их у прве редове у свом рату, који много кошта, и на којем се много зарађује – као на сваком рату; када, дакле, неко настрада, овај „борац за људска права“, екстремизатор сукоба, лицемерни расиста – пише нови пројекат, јавља се на грантове, добија средства за своју борну против дискриминације.

На крају, на државном нивоу, из те велике приче о дискриминацији, из поређења Србије са Немачком пре Другог светског рата, из екстремизације српске борбе за очување каквог-таквог националног интереса сада када је готово све већ ионако изгубљено, из тог хушкаштва једних грађана Србије на „друге“ грађане Србије, добијамо ону мржњу која овај пут није лажна, фингирана, него постаје стварност. И онда попут „хомосексуализма“ (уместо хомосексуалности) или „ромизма“ (уместо нормалног суживота који није никаква новост у Србији) добијамо „зукорлићизам“ уместо муслиманске мањине које је у Србији увек било, добијамо „војвођанизам“ уместо Срба, Мађара, Русина, Рома, Словака; Немаца, Хрвата и свих оних који су се одувек некако сналазили једни с другима у српској Војводини. Не идеално, али не ни преко нишана.

Када, дакле, неко настрада, овај „борац за људска права“, екстремизатор сукоба, лицемерни расиста – пише нови пројекат, јавља се на грантове, добија средства за своју борну против дискриминације.

Ако је, дакле, расизам идеја да је расна припадност појединца или групе основ његовог друштвеног положаја – онда ту идеју у Србији у овом тренутку више него ико други проповеда „Друга Србија“ и то тако што, на опасан начин, конфронтира мањинске групе такозваној већини, била она национална, сексуално одређена или исповедала званичну веру. Из те конфронтације произлази нетрпељивост мањих или већих размера, они који су прво били етикетирани, из те етикеције застрањују у изолацију, а из изолације их, онај ко живи од „борбе за њихова права“ регрутује своју „војску“ која би, у следећем кораку, требало да постане политичка „војска“ супротстављена свему што је овде означено као непријатељско свакој посебности, самим тим ретроградно, ригидно, дискриминаторско и – наравно национално.

Одатле до међународне легитимизације захтева за политички сепаратизам – само је један корак.